

15/08/2019

“Η Κυρία Θεοτόκος να κρατά στην αγκάλη Της τον κόσμον όλον”

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς](#)

Παρατίθενται η Ποιμαντορική Εγκύκλιος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιώς, κ. Σεραφείμ, επί τη εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, όπου, καθώς εύχεται προς το ευσεβές πλήρωμα: “Η Κυρία Θεοτόκος να κρατά στην αγκάλη της τον κόσμον όλον”.

**ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ
ΘΕΟΤΟΚΟΥ 2019**

**ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ΦΑΛΗΡΟΥ,
ΔΡΑΠΕΤΣΩΝΑΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΕΝΤΗΣ**

Σ Ε Ρ Α Φ Ε Ι Μ

**ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟΝ ΚΛΗΡΟΝ & ΤΟΝ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΗΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΕΡΙΦΕΡΙΑΣ ΑΥΤΟΥ**

Τέκνα μου αγαπητά,

Άμέτρητες είναι οι φορές που μέσα στον πόνο, στις δυσχέρειες και στα προβλήματα του παρόντος βίου, έχουμε καταφύγει στη μορφή της Παναγίας μας, για να αναζητήσουμε παρηγορία, ανάπαυση και στηριγμό. Η εικόνα της Θεοτόκου υπάρχει σε κάθε σπιτικό, ακόμα και εκεί που η πίστη μοιάζει μετέωρη, χλιαρή, ασθενική. Άκόμα κι εκεί, η Παναγία δεν λείπει, αλλά μυστικά κατεργάζεται το θαῦμα της οικήωσης και της αποδοχής της σωτηρίας που ο Υιός Της κομίζει σε κάθε ανθρώπινη ψυχή.

Το πρόσωπο της Άειπαρθένου αποτελεί μιὰ διαρκῆς υπόμνηση του Υιού και Θεού Της. Σε ὄλον Της τὸν βίο, ἡ Παναγία κυρίως μὲ σιωπή, μὰ ἐνίοτε καὶ μὲ λόγο, στὸν Ἰησοῦ παραπέμπει, Ἐκεῖνον ὑποδεικνύει, Αὐτὸν ἀποκαλύπτει καὶ γνωρίζει στὸν κόσμο. Μέσα ἀπὸ τὶς λίγες λέξεις πὸ τὰ Εὐαγγέλια διασώζουν ἀπὸ τὴ γλυκυτάτη Της φωνή, θὰ διέκρινε κανεὶς ἐκεῖνα πὸ εἰπώθηκαν τότε στὸ γάμο τῆς Κανᾶ, τὰ ὁποῖα ἤχοῦν ὡς παρότρυνση καὶ προτροπὴ πρὸς τοὺς πιστοὺς μέχρι σήμερα: «Ὅ,τι ἂν λέγη ὑμῖν ποιήσατε» (Ἰωαν. 2, 5).

Τούτη ἡ ἄρρηκτη σχέση τῆς Παναγίας μὲ τὸ Χριστό, μαρτυρεῖται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι στὸ εἰκόνισμά Της, πολὺ σπάνια θὰ εἰκονογραφηθεῖ χωρὶς τὴν παρουσία τοῦ Υιού Της. Ὁ εἰκονογραφικὸς τύπος τῆς Παναγίας τῆς βρεφοκρατούσης εἶναι κυρίαρχος στὴν Παράδοσή μας. Ἐκεῖ ὁ θεάνθρωπος ἀγιογραφεῖται ὡς παιδί, ἄλλοτε μὲ ὄψη ἄκαμπτη καὶ σοβαρὴ, πὸ μαρτυρᾷ τὴ θεϊκὴ Του φύση, κι ἄλλοτε μὲ κίνηση καὶ στοιχεῖα ἀβρότητας, πὸ ἀποκαλύπτουν ὅτι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἔλαβε καὶ τὴ δική μας τὴ φύση, τὴν ἀνθρώπινη, γιὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου.

Ἡ Μητέρα πὸ κρατᾷ τὴν ἀγκάλη τῆς τὸν ἀχώρητο Θεό. Ἡ γυναῖκα πὸ συμφιλίωσε τὴ γῆ μὲ τὸν οὐρανό, τὸ κτιστὸ μὲ τὸ ἄκτιστο, τὸν πεπτωκότα ἄνθρωπο μὲ τὸν ἐλεήμονα Θεό. Τούτη ἡ ἀγκαλιὰ εἶναι πὸ παρηγορεῖ τοὺς φόβους μας, τούτη ἡ ἀγκαλιὰ εἶναι πὸ ἐμπνεύει τὶς ἐλπίδες μας.

Μὰ σήμερα, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, προσκυνώντας τὴ σεπτὴ Της εἰκόνα, βλέπουμε μιὰ ἄλλη ἀγκαλιὰ. Δὲν εἶναι Ἐκεῖνη σήμερα πὸ ἀνοίγει τὰ χέρια, ἀφοῦ κείτεται σὲ κλίνη νεκρική. Δὲν εἶναι Ἐκεῖνη σήμερα πὸ κρατᾷ μὲ σιγουριά, ἀφοῦ ἔχει παραδοθεῖ στῶν Ἀποστόλων τὶς ἐπικήδειες ἐπιδαψιλεύσεις. Δὲν εἶναι Ἐκεῖνη σήμερα πὸ θερμὰ παρηγορεῖ, ἀφοῦ μὲ τὸ θάνατο συναντήθηκε, παρότι ὑπῆρξε πάντα γνη καὶ ἀψεγάδιαστη σὲ ὁλόκληρό Της τὸν βίο.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι πὸ σήμερα ἀνοίγει τὴν δική του ἀγκαλιὰ, ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς Της. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου. Ἐκεῖνος κρατᾷ στὰ πανάγια του χέρια

τῆ ψυχῆ τῆς Μητρός Του. Ἐκεῖνος παρίσταται, μὲ στρατιᾶς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, στὴν ἐξόδιον τούτη στιγμή. Ἡ παρουσία Του φανερώνει τὴν ἀδυναμία τοῦ θανάτου, τὴν ὀριστική του ἦττα. Πεθαίνοντας ὁ ἄνθρωπος πλέον, δὲν ἐγκαταλείπεται ἀπλᾶ στὴ φθορὰ καὶ στὴ λήθη. Βρίσκεται στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ ἡ ψυχὴ κρατεῖται μὲ ἀσφάλεια· μὰ καὶ τὸ σῶμα γιὰ ἐκεῖ προορίζεται, μετὰ τὴν κοινὴ ἀνάστασι στὸς καιροὺς τοὺς ἐσχάτους. Κι ἡ μετάστασι τῆς Θεοτόκου τούτη τὴν ἀλήθεια μαρτυρεῖ.

Ἡ Παρθένος μητέρα κρατᾷ στὴν ἀγκάλῃ Της τὸ θεῖο βρέφος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κρατᾷ στὰ χέρια Του τὴ ψυχὴ τῆς Θεοτόκου Μαρίας. Τοῦτες οἱ δύο ἀγκαλιᾶς ὀδηγοῦν τὴ σκέψῃ μας σ' ἓνα τεράστιο θέμα ποὺ ἀφορᾷ τὴν πνευματική, μὰ καὶ τὴ κοινωνική μας ζωὴ. Μιλοῦμε γιὰ τὸν τρόπο ποὺ στέκεται ἡ ἐποχὴ μας πρὸς τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα ποὺ ἡ ζωὴ τους βρίσκεται στὸ βασιλεμά της. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς τρίτης ἡλικίας.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ νὰ πεθαίνει, νὰ ἀσθενεῖ καὶ νὰ πονᾷ. Ὅμως ἡ τραγικότητα τοῦ πτωτικοῦ κόσμου στὸν ὁποῖο ζοῦμε, φέρει ἐκδηλα τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου. Πορευόμενο κάθε πρόσωπο μέσα στὶς δυσχέρειες τῆς ζωῆς, φθείρεται καθημερινά. Πρῶτο τὸ σῶμα, μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ὑπόκειται σὲ τούτη τὴ σκληρὴ πραγματικότητα. Ἐπειτα τὴν αὐτὴ φθοροποιὸ πορεία ακολουθεῖ συχνὰ καὶ ἡ ψυχὴ, ἀφοῦ οἱ συνήθειες, οἱ ἐμμονές καὶ τὰ πάθη σκληραίνουν πληγώνοντας τὴν ὑπαρξῆ. Ἡ ἀδυναμία τελικὰ ἀποτελεῖ τὸν πικρὸ σύντροφο τῶν ἡλικιωμένων κατὰ τὴ φυσικὴ ροὴ τῶν πραγμάτων.

Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς, διακηρύττοντας τὴν ἀνθρώπινη παντοδυναμία ποικιλοτρόπως, στέκεται ἀμήχανος μπροστὰ στὴν πραγματικότητα πὼς ὁ ἄνθρωπος γερνᾷ. Μὴ ἔχοντας ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα τοῦ θανάτου, δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ σταθεῖ καὶ σ' αὐτὸ τῆς ὀλοκλήρωσι τοῦ βιολογικοῦ κύκλου τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ δυστυχῶς ἀπαξιώνει ἄλλοτε ἄμεσα καὶ ἄλλοτε ἔμμεσα τὴν γεροντικὴ ἡλικία.

Τοῦτος ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος εἶναι δομημένος στὸ κέρδος καὶ τὴν οἰκονομία, κρίνει τὸν ἄνθρωπο πρωτίστως ὡς μονάδα παραγωγῆς. Ὅσο κάποιος εἶναι ἱκανὸς νὰ προσφέρει ὑπηρεσίες καὶ ἐργατοῦρες, ὅσο μπορεῖ νὰ παράγει καὶ νὰ καταναλῶνει, ὅσο ἀποτελεῖ γρανάζι τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀνάπτυξις, ἀναγνωρίζεται καὶ ἀμοίβεται γι' αὐτό. Ὄταν ὅμως ἀρχίσει νὰ ὑπολειπυργεῖ, νὰ μὴ προσφέρει τὰ ἀναμενόμενα, ἀντιμετωπίζεται ὡς παρείσακτος, ὡς βᾶρος. Ἡ παραπάνω θεώρησι τῆς τρίτης ἡλικίας, μὲ τραγικὸ τρόπο ἀποκαλύφθηκε στὸν τόπο μας κατὰ τὴν περίοδο τῆς οἰκονομικῆς κρίσις, ὅταν οἱ συνταξιούχοι ἀποτελοῦσαν πάντα τὸν εὐκόλο στόχο γιὰ νὰ πετύχουν οἱ ἐκάστοτε κυβερνῶντες τὴν εὐημερία τῶν ἀριθμῶν καὶ τὴ διάσωση τῆς χώρας. Τούτη ἡ ἀντιμετώπιση καταμαρτυρεῖ τὴν

Άμεση απαξίωση τῆς γεροντικῆς ἡλικίας ἀπὸ τὸν ἐπικρατοῦντα πολιτισμό.

Ὅμως καὶ ἡ ἔμμεση καταφρόνηση τοῦ γήρατος δὲν εἶναι ἀσήμαντη. Αὐτὴ ἐκδηλώνεται κυρίως μὲ τὴν μὴ ἀποδοχὴ του. Στὰ πολλὰ μέσα ποὺ ἡ ἐποχὴ μας διαθέτει, βρίσκει κανεὶς καθημερινὰ, ἄρθρα καὶ βίντεο ποὺ προσπαθοῦν νὰ πείσουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γεράσει. Ἔτσι ἐμφανίζοντα μελέτες ἐπιστημονικὲς ποὺ ἐξαγγέλλουν πὼς στὶς ἐπόμενες δεκαετίες ὁ ἄνθρωπος θὰ ζεῖ περισσότερο· παρουσιάζονται εἰδικοί ποὺ ὑποδεικνύουν «δοκιμασμένους» τρόπους ζωῆς ὥστε νὰ μὴ γεράσεις· διαφημίζονται φάρμακα καὶ συμπληρώματα διατροφῆς γιὰ νὰ μείνεις πάντα νέος· προβάλλονται ἄνδρες καὶ γυναῖκες οἱ ὁποῖοι παρὰ τὸ προχωρημένο τῆς ἡλικίας τους, ἔχουν καταφέρει νὰ νικήσουν τὸ χρόνο. Μὲ ἄλλους λόγους ἡ ἐποχὴ εἰσηγεῖται στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐνεργοῦν μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ ἀποφύγουν τὸ γῆρας καὶ τὰ δεινὰ ποὺ τὸ ἀκολουθοῦν, σὰν αὐτὸ νὰ εἶναι ζήτημα ἐπιλογῆς.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸ πλαίσιο δὲν εἶναι παράδοξο πὼς στὶς μέρες μας, ἴσως περισσότερο ἀπὸ ποτὲ, οἱ ἡλικιωμένοι παραδίδονται ἀπὸ τοὺς οἰκείους τους στὴν μοναξιά καὶ στὴν ἐγκατάλειψη. Οἱ νέοι ἄνθρωποι, τόσο γιὰ λόγους πρακτικούς, ὅσο καὶ ψυχολογικούς, ἀδυνατοῦν νὰ στηρίξουν τοὺς ἀδύναμους γονεῖς τους. Δὲν τοὺς ἀντέχουν καὶ δὲν τοὺς μποροῦν. Τοὺς ἀφήνουν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μόνοι τους, ἢ φροντίζουν νὰ τοποθετηθοῦν σὲ κάποιο χῶρο διαμονῆς «κατάλληλο», ὥστε νὰ λαμβάνουν τὰ ἀναγκαῖα καὶ ἀπαραίτητα. Κι ἔτσι οἱ γέροντες κοντὰ στὴν ἀδυναμία τους, ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν καὶ τὴν ἀποξένωση, ἀπὸ τοὺς δικούς τους ἀνθρώπους. Τὰ τέλη τους τελικά, δὲν μοιάζουν οὔτε ἀνώδυνα, οὔτε ἀνεπαίσχυντα, μὰ οὔτε καὶ εἰρηνικά.

Στὴ δική μας παράδοση ἀπὸ τὴν ἄλλη, στὸν παπποῦ καὶ τὴ γιαγιὰ ἀρμόζουν τιμὴ καὶ σεβασμός. Ἡ ζωὴ τοὺς χάρισε γνώση καὶ ἐμπειρία, κι ἀνάλογα μὲ τὸν πνευματικὸ ἀγώνα ποὺ κατέβαλαν, ἔγιναν λιγότερο ἢ περισσότερο πρόσωπα σοφίας καὶ σύνεσης.

Οἱ γέροντες εἶναι ἡ ζωντανὴ παράδοση τοῦ πολιτισμοῦ μας. Εἶναι οἱ ἐμφανεῖς ρίζες τοῦ δένδρου τοῦ τρόπου μας. Ἐκεῖνοι μᾶς συνδέουν μὲ τὸ παρελθόν, ὄχι θεωρητικά, ἀλλὰ προσωπικά. Ἡ σχέση μας μαζί τους, εἶναι σχέση μὲ τὴν ἱστορία καὶ τὴ ψυχὴ τοῦ τόπου μας.

Οἱ γέροντες εἶναι κριτήρια ἔνσαρκα τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐκεῖνοι πού ὅταν συμβάντα νοοῦνται ἀπό τοὺς νεότερους ὡς καταστροφές ἢ ὅταν γεγονότα ἀντιμετωπίζονται μὲ ἐπιπολαιότητα, μὲ τὰ βιώματά τους καὶ τὶς πληγές τους, παρέχουν τὴ δυνατότητα νὰ διακρίνουμε τὰ πράγματα στὶς φυσικὲς τους διαστάσεις. Οὔτε μεγαλύτερα, μὰ οὔτε καὶ μικρότερα.

Οἱ γέροντες εἶναι χορηγοὶ συμβουλῶν καὶ παρηγοριῶν. Εἶναι ἐκεῖνοι πού στὶς ἀνασφάλειες καὶ στὶς ἀμφιβολίες τῶν νέων, μ' ἓνα λόγο ἢ μία διήγηση, ἄκόμα κι μ' ἓνα μῦθο, μποροῦν νὰ καταλαγιάσουν τὸ φόβο καὶ τὸ δισταγμό, τὴν ἀτολμία καὶ τὴν ἀναποφασιστικότητα, τὸ θυμὸ καὶ τὸ πάθος.

Οἱ γέροντες εἶναι πηγὴ εὐχῶν καὶ προσευχῶν. Εἶναι ἐκεῖνοι πού ἄκόμα καὶ στὴν πιὸ ταπεινὴ πράξη, μποροῦν νὰ δώσουν μιὰ μεγάλη σημασία. Ἐνα ποτήρι νερὸ πού θὰ τοὺς προσφερθεῖ, γίνεται ἀφορμὴ γιὰ λόγο εὐχητικὸ :«τὴ δροσιά του ν' ἔχεις», νὰ πορεύεσαι δηλαδὴ στὸ καμίνι τῆς ζωῆς, ἀλώβητος, ὡς οἱ τρεῖς παῖδες.

Οἱ γέροντες εἶναι λαμπάδες ἀναμμένες γιὰ ὅλους. Εἶναι ἐκεῖνοι πού μὲ τὴ παρουσία τους στὸ Ναὸ καὶ στὴ λατρεία, τοποθετοῦν τὴ ζωὴ καὶ τὰ προβλήματά της στὰ πόδια τοῦ Θεοῦ. Ἴσως γι' αὐτὸ, ἡ ἐπικρατοῦσα ἀντικλησιαστικὴ ρητορία, καταγγέλει συνεχῶς ὅτι «οἱ ναοὶ εἶναι γεμάτοι μὲ γέρους». Μὰ εἶναι πασιφανὲς πὼς οἱ γιαγιάδες καὶ οἱ παποῦδες στὶς ἐκκλησιές ἀχθοφοροῦν μὲ τὶς προσευχές τους, παιδιὰ κι ἐγγόνια καὶ γνωστοὺς, καθιστώντας τοὺς πάντες παρόντες. Τοῦτο μᾶλλον εἶναι πού ἐνοχλεῖ τοὺς καταγγέλοντες.

Οἱ γέροντες εἶναι ἔμψυχη κληρονομία καὶ προίκα. Εἶναι ἐκεῖνοι πού σοῦ παραδίδουν τὸν κόπο τους καὶ τὰ ὄνειρά τους, ἔτσι ὥστε καὶ ἐσὺ νὰ ἀξιωθεῖς νὰ πλάσεις τὰ δικά σου σχέδια καὶ τοὺς δικούς σου στόχους.

Οἱ γέροντες εἶναι ὑπόμνηση τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς. Εἶναι ἐκεῖνοι πού μὲ τὴν ὑπαρξὴ τους μαρτυροῦν, πὼς κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ξεγελαστεῖ ἀπὸ τὰ πρόσκαιρα καὶ περαστικὰ τοῦ παρόντος βίου, γιὰτὶ ἡ φθορὰ δὲν μπορεῖ νὰ νικηθεῖ μὲ τὸν κόσμον καὶ τὰ δικά του μέσα. Στὰ πρόσωπά τους διακρίνεις πὼς ἡ ἀλήθεια πού στὴ ζωὴ τους μάζεψαν, δὲ γερνᾷ καὶ δὲν ἀρρωσταίνει, ἀλλὰ εἶναι δώρημα πού ὁ ἄνθρωπος κρατᾷ γιὰ πάντα. Εἶναι τὸ καταστάλαγμα τῆς σχέσης τους μὲ τὸν ἀληθινὸ Θεὸ πού τοὺς δίδει αἰώνια προοπτικὴ.

Τοῦτες οἱ ταπεινὲς σκέψεις γεννήθηκαν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, βλέποντας τὸ Χριστὸ νὰ κρατᾷ τὴν Παναγία στὴν ἀγκάλη του, ἀντίδωρο τῆς θαλπωρῆς πού δέχθηκε ἀπὸ τὰ δικά της χέρια. Τούτη ἡ στάση φρονοῦμε πὼς ἀπευθύνεται στὸ καθένα ἀπὸ ἐμᾶς πού προσερχόμαστε νὰ προσκυνήσουμε τὴν εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως. Ἄς περικρατήσουμε κι ἐμεῖς τὸ γῆρας

μὲ εὐαίσθησία, ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη. Ἄς σκύψουμε μὲ ἐνδιαφέρον πρὸς τοὺς γονεῖς μας, τοὺς οἰκείους μας, τοὺς γείτονές μας. Ἄς τοὺς ἀγκαλιάσουμε ζεστὰ καὶ σεβαστικά, ἀφοῦ κι ἐκεῖνοι τὸ ἔπραξαν κάποτε σὲ μᾶς ἢ σὲ ἄλλους. Καὶ τότε οἱ εὐχές τους καὶ ἡ εὐλογία τους, εἴμαστε βέβαιοι, πὼς θὰ προσδώσουν στοὺς δύσκολους καιροὺς ποὺ ζοῦμε, μιὰ δυναμικὴ ἰκανὴ νὰ μᾶς ὀδηγήσει πρὸς τὴν πρόοδο, τὴν προκοπὴ καὶ τὴν εὐημερία.

Ἡ Κυρία Θεοτόκος, νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκάλῃ Της τὸν κόσμον ὅλον καὶ τὸν καθένα ξεχωριστά, προσφέροντας τὴ μητρικὴ Της στοργὴ καὶ τὴν ἀγαπητικὴ τῆς προστασία σὲ ὅποιον τὰ ἔχει ἀνάγκη. ἀπὸ ἐμᾶς.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!

Μέ ὅλη μου τὴν ἀγάπη

Ο Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Τ Η Σ Σ Α Σ

† ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ